

Eric Denécé: „Válka na Ukrajině, NATO a USA chtěly svrhnout Putina. Mise selhala”

lipovylist.cz/wordpress/eric-denece-valka-na-ukrajine-nato-a-usa-chtely-svrhnout-putina-mise-selhala

David Z Moravy

12. května 2024

+1

Konflikt na Ukrajině byl záměrně vyprovokován Spojenými státy a NATO s cílem oslabit Rusko a svrhnout vládu Vladimira Putina. Podle očekávání Washingtonu a Atlantické aliance měl tento krok stáhnout Rusko – s jeho nesmírnými přírodními zdroji – pod západní vliv. Nutný odklad i s ohledem na možnou konfrontaci s Čínou.

Kolaps Rusko je neúspěšný cíl. Ale Washington a NATO dosáhly stejně důležitého cíle: oslabit Evropu a přerušit její politické a ekonomické vazby s Ruskem. Evropa je dnes více než kdy jindy zotročena Washingtonem, závislá na jeho dodávkách plynu a zbraní.

Rozhovor s Ericem Denécé od Piera Messiny pro SouthFront

Co by se mohlo zdát jako analýza kremelského úředníka, je místo toho hluboká a podrobná vize, která pochází ze srdce Evropy, z Paříže. Tato analýza nese podpis Erica Denécé, jednoho z předních západních odborníků na geopolitiku a geostrategii, s mnoha zkušenostmi získanými v oboru, pod trikolorní vlajkou francouzské rozvědky.

Denécé je nyní ředitelkou a zakladatelkou Francouzského centra pro zpravodajská studia (CF2R). Během své kariéry Denécé dříve sloužil jako námořní zpravodajský důstojník (analytik) v divizi strategického hodnocení na sekretariátu Général de la Défense Nationale (SGDN). Jeho operační zkušenosti, ať už jako důstojníka nebo konzultanta, ho vedly k provádění operací v Kambodži mezi partyzánskými silami a v Myanmaru k zabezpečení zájmů Totalu proti místním partyzánům. Působil také jako konzultant francouzského ministerstva obrany pro projekty týkající se budoucnosti francouzských speciálních sil a sporů v Jihočínském moři. Po léta

sloužil francouzským a evropským společností v oblasti zpravodajství, kontrarozvědky, informačních operací a problematiky řízení rizik v Evropě a Asii.

Před více než 30 lety bylo Rusko ujištěno, že NATO nikdy nerozšíří svůj operační prostor. A co se stalo potom?

Lži NATO se datují do roku 1990, kdy tehdejší ministr zahraničí USA James Baker na jejich setkání 9. února ujistil Mikaila Gorbačova, že NATO „nikdy nepostoupí ani o palec na východ“. Tento slib nebyl dodržen. V březnu 1991 pak západní vůdci znovu slíbili vůdcům SSSR, že NATO se nebude rozšiřovat na východ. Důkazy o této lži jsou nyní zdokumentovány, jak potvrdili Roland Dumas, tehdejší francouzský ministr zahraničí, a Vladimir Fedorovskij, bývalý ruský diplomat. NATO neustále rozšiřovalo svůj vliv ve východní Evropě a integrovalo nové členy. Pokračuje v tom (Ukrajina atd.) a dokonce se přeměňuje v protičínskou alianci nasazením v Indo-Pacifiku.

Z ústředí NATO v Bruselu dávají na vědomí, že z jejich pohledu Atlantická organizace ve skutečnosti jednoduše realizovala požadavky suverénních států, které vyjádřily přání připojit se k tomuto Paktu. Jde o věrohodnou rekonstrukci?

Taková situace by nenastala, kdyby bylo NATO rozpuštěno po pominutí hrozby Varšavské smlouvy. Ale Američané to nikdy neměli v úmyslu, protože Aliance byla impozantním nástrojem politického, diplomatického a vojenského vlivu pro kontrolu evropských států, z nichž téměř všechny – s výjimkou Francie a Spojeného království – odmítaly vyvinout minimální úsilí, aby zajistili vlastní bezpečnost.

Neměli bychom zapomínat ani na další podstatný aspekt. Neustálým rozšiřováním NATO a porušováním závazků vůči Moskvě upírají Američané Rusku pojem o prostoru vlivu v jeho blízkém zahraničí, přestože sami v roce 1823 založili Monroeovu doktrínu, která „zakazuje“ intervence nebo vměšování jakýkoli cizí stát na americkém kontinentu pod hrozbou americké odvety. Tato systematická politika „dvojího metru“ nakonec rozzlobila Rusy, kteří

se domnívají, že Západ nerespektuje mezinárodní zákony, které uzákonil a uvalil na svět, když to považuje za výhodné pro jeho zájmy, ale nadále odsuzuje ty, kteří tak činí.

Poslední roky ukrajinské historie jsou velmi složité. Co se stalo v letech 2004 až 2014? Jsme schopni sestavit seznam vnějších aktérů, kteří přispěli ke změně běhu dějin této země?

V roce 2004, v důsledku „barevných revolucí“, se na Ukrajině objevilo velké lidové hnutí odsuzující rozsáhlé podvody ve druhém kole prezidentských voleb. Zatímco v exit pollech vedl proevropský kandidát Viktor Juščenko, volební komise vyhlásila vítězství premiéra Viktora Janukovyče, kterého podpořili odcházející prezident Leonid Kučma a Vladimir Putin. Proběhly masivní demonstrace, které požadovaly zrušení výsledků voleb a uspořádání nového hlasování. 3. prosince 2004 ukrajinský nejvyšší soud anuloval prezidentské volby a nařídil nové hlasování za přítomnosti mezinárodních pozorovatelů. Tentokrát byl Viktor Juščenko prohlášen za vítěze a 23. ledna 2005 složil prezidentskou přísahu. V Kyjevě byla dosazena prozápadní vláda.

Tato pokojná „oranžová revoluce“ byla podporována a financována Evropskou unií, Spojenými státy a řadou západních nevládních organizací a nadací. Pro Washington byla podpora ukrajinské demokratické opozice součástí neokonzervativní strategie obhajující aktivnější americkou zahraniční politiku založenou na principu „Shape the world“.

Nový ukrajinský režim se však brzy stal charakteristickým chronickou nestabilitou: za necelé čtyři roky se po sobě vystřídali tři premiéři, konaly se dvoje parlamentní volby a oranžová koalice se rozpadla. Kvůli vnitřním konfliktům se režim, který vzešel z oranžové revoluce, rychle zhroutil, což poukázalo na endemickou korupci, která charakterizuje zemi a její „elity“ od získání nezávislosti.

Výsledkem bylo, že v roce 2010 byl Viktor Janukovyč zvolen – tentokrát zcela legálně – do prezidentského úřadu, zejména s podporou rusky mluvících obyvatel východní Ukrajiny. Poté se rozhodl odmítnout dohodu o ekonomickém přidružení s Evropskou unií ve prospěch jiné, s Ruskem, které považoval za výhodnější pro svou zemi. To byl signál, který vyprovokoval jeho svržení prostřednictvím puče na Majdanu (2014), organizovaného Spojenými státy, jak potvrdila Victoria Nuland.

Evropské zpravodajské agentury svítily na Ukrajinu již dvě desetiletí. Proč byla celá historie od roku 2004 do února 2022 doslova vymazána?

Západní zpravodajské služby si byly dobře vědomy zvláště chaotické situace v této zemi (v blízkosti ekonomického kolapsu, korupce, sužované mafiemi a zejména neonacistickými skupinami atd.), která byla skutečnou „šedou zónou“ v srdci Evropy. Takže se to muselo sledovat.

Američané se ale rozhodli proměnit to v oblast napětí s Ruskem a uspořádali zúčtování ve víře, že Moskva se skloní a bude definitivně oslabena. Záměrně tedy zvyšovali tření a snažili se ze všeho vinit Moskvu. Aby toho dosáhli, museli zapomenout na svou roli v revoluci v roce 2004 a státním převratu v roce 2014, aby se i nadále tvářili jako „tábor dobra a demokracie“ tváří v tvář „diktátorovi“ Putinovi a jeho expanzivnímu ambice...

V roce 2015 byly uzavřeny dohody z Minsku. Po letech zjistíme, bývalá německá premiérka Angela Merkelová nám řekne, že to byla strategie, jak získat čas. Jak přesvědčíte Rusko, aby po tomto precedentu přišlo k jednacímu stolu?

Úmyslné neaplikování minských dohod Francií a Německem je skutečný skandál, dvojitá státní lež, která v očích světa zdiskredituje oba státy a samozřejmě i Rusy. Je třeba připomenout, že to vše se dělo s podporou Washingtonu, který byl proti dohodě. Pro Moskvu to byl další příklad západní duplicity a nepřátelských plánů Spojených států proti její zemi. To se samozřejmě přidalo ke lžím z éry po studené válce. Když zmizela veškerá sebedůvěra, Putin začal

reagovat jinak a připravoval svou zemi na možnou konfrontaci. Nikdy se ale nevzdal myšlenky vyjednávat s Američany, Evropany a Ukrajinci s plným vědomím jejich dvojí hry.

Pojďme si znovu na chvíli promluvit o globální vizi. Jaké jsou geostrategické cíle Spojených států v tomto konfliktu? Je oddělení Ruska od Evropy nezbytným cílem pro udržení unipolárního řádu zrozeného z rozpadu SSSR?

Při vyprovokování tohoto konfliktu měli Američané dva cíle. Prvním bylo oslabení Ruska, svržení Putina a integrace Ruska a jeho zdrojů do západního tábora s výhledem na možnou budoucí konfrontaci s Čínou. Druhým bylo převzetí evropských států, stále více závislých na ruských energetických zdrojích a pro některé spíše kritické vůči NATO. To bylo pro Washington o to potřebnější, že po brexitu Londýn již nemohl hrát svou roli „trojského koně“ v rámci Evropské unie a ten pod francouzsko-německým popudem riskoval zvýšení své autonomie vůči Washington.

Je zřejmé, že Spojené státy zcela selhaly v prvním bodě, a to kvůli velmi špatnému hodnocení ruské ochoty, odolnosti a schopnosti reagovat. Na druhou stranu to byl naprostý úspěch na druhé straně, Evropa více než kdy jindy zotročená Washingtonem, závislá na jeho dodávkách plynu a zbraní. Naše evropské „elity“ jsou jednoznačně spoluviníky tohoto politováníhodného vývoje.

Mohl by být konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou prvním konfliktem mezi dvěma protichůdnými světovými vizemi: unipolárním světem a multipolárním, který je soustředěn v dimenzi BRICS?

Tento konflikt je ve skutečnosti střetem dvou různých světových vizí: dekadentního Západu, vedeném Spojenými státy, jejichž unilateralismus a imperialismus stále sílí, a otrocky následovaný evropskými státy bez vlastní vůle, které se vzdaly veškeré suverenity. . A to Rusko, spojené se svou suverenitou, kulturou a vyváženými vztahy mezi státy, což je vize sdílená většinou BRICS a takzvanými „jižními“ zeměmi.

Ale pro Západ to není nic jiného než sbírka darebáckých nebo autoritářských režimů.

Legrační je, že naše strana tvrdí, že reprezentuje „dobro“, „správné“ a „demokracii“, i když už tomu tak není. Připomeňme si, s jakým opovržením Spojené státy ignorovaly rezoluce OSN v roce 2003 a porušily mezinárodní právo invazí do Iráku, která způsobila odhadem jeden milion mrtvých civilistů a dala vzniknout teroristické skupině známé jako „Islámský stát“.

Evropa ukazuje všechny své limity. EU nemá společnou zahraniční politiku, řídí se pokyny diktovanými NATO a Spojenými státy. Jaký význam má dnes Evropská unie?

Evropská unie je mnohem roztříštěnější, než si rádi připouštíme. A ukrajinský konflikt posloužil jen ke zvýšení vnitřních rozdílů. Za prvé, několik států projevuje rostoucí národní egoismus při obraně svých vlastních zájmů: to je případ Polska a pobaltských států, jejichž nenávisť k Rusku – částečně historicky pochopitelná – je žene do extrémních pozic škodlivých pro Evropu. To je i případ Německa, které se od brexitu považuje za jediného vůdce Unie a je stále méně nakloněno spolupráci: můžeme to měřit z hlediska boje proti imigraci ze Středomoří, dodržování finančních pravidel a průmyslové spolupráce v oblasti zbrojení.

Kromě toho je třeba uznat, že dnes je to bojovná osa Washington-Londýn-Varšava, která diktuje evropskou politiku, protože Francii a především Německo ukrajinský konflikt značně omezil svou politickou roli: ta první kvůli své neschopnosti omezit její zadluženost, ta druhá kvůli přerušení dodávek levného ruského zemního plynu.

Pojďme se bavit o tom, jak o válce na Ukrajině informují média. Je to jednosměrné vyprávění, vyprávění, které často maže historická fakta? Jaký je význam tohoto postoje a jak jej lze vysvětlit?

Ukrajinský konflikt v posledních dvou letech vyvolal bezuzdnou informační válku, i když paradoxně omezenou, protože každá strana zakázala vysílání opozičních médií a může ovlivnit pouze svůj vlastní názor. V důsledku toho je ruská propaganda pro západní publikum stále obtížně měřitelná, protože je nemožné získat přístup k poselstvím, které předává. Na druhou stranu dezinformace praktikované Ukrajinci a Američany a slepě opakované evropskými médii se mlčky míjejí, i když jim jsou obyvatelé v posledních dvou letech denně vystaveni.

Je proto důležité zdůraznit techniky používané kyjevskými Spin Doctors, jejich americkými poradci a jejich mediálními zprostředkovateli. Ve skutečnosti používají všechny techniky vyprávění, aby vnutili svůj narativ, podmínili názor, položili plnou odpovědnost za tento konflikt na Moskvu a neutralizovali jakýkoli odlišný názor.

Je proto důležitější než kdy jindy dávat si pozor na jakékoli informace šířené kteroukoli stranou. V tomto konfliktu nejsou západní média o nic neutrálnější a spolehlivější než ruská média.

Politický profil prezidenta Zelenského je také velmi složitý. Z televize na Bankovu. Kromě oligarchů, o kterých víme, že ho financovali, si lze představit „hybridní“ podporu výstavby Zelenského jako mediální postavy.

To je důležitá otázka. Na Západě jsme ze Zelenského udělali „hrdinu“, i když ve skutečnosti je to jen průměrná postava, která uvrhla svou zemi přímo do chaosu. Nezapomínejme, že tento „komiks“ byl zvolen v roce 2019 v návaznosti na kampaň připravenou produkcí televizního seriálu, který ho měl posunout do prezidentského křesla. Poté byl zvolen na základě slibu obnovit práva rusky mluvícího obyvatelstva a uzavřít mír. Tyto sliby zcela porušil, jakmile se dostal k moci, zejména pod vlivem a hrozbou neonacistických ultranacionalistických skupin. A od roku 2020 začal tvrdit svou politiku vůči své opozici, uzavřel mnohá média – zjevně označená za proruská – a uvěznil některé odpůrce. Je třeba také

připomenout, že je obviněn, se solidními důkazy, z praní velkého množství peněz a že nebyl schopen bojovat s korupcí podkopávající jeho zemi, která se s válkou ještě zhoršila.

Především je odpovědný za smrt stovek tisíc Ukrajinců tím, že odmítl – pod britským tlakem – uzavřít mírová jednání s Rusy v dubnu 2022, šest týdnů po vypuknutí konfliktu.

Až do 90. let NATO využívalo tajné operační sítě ke změně řádu věcí. Existuje podle vás dnes síť STAY BEHIND věnovaná dokumentaci střední Evropy?

Takové sítě založili na Ukrajině Američané a Angličané už v roce 2015. Cvičili speciální jednotky v rámci kyjevské armády a speciálních služeb, jak pro znovudobytí Donbasu a Krymu, tak pro řešení případné ruské invaze. Tyto jednotky byly nasazeny proti autonomistům na jihovýchodě země a poté proti ruským silám od začátku „zvláštní vojenské operace“. Nyní provádějí útočné operace v Rusku a jsou v pokušení to udělat také v Africe, aby narušili akce Wagnerovy skupiny a poškodili zájmy Moskvy.

ŽIVOTOPIS ERICA DENÉCÉHO

Eric Denécé, je ředitelem a zakladatelem Francouzského centra pro zpravodajská studia (CF2R).

Během své kariéry dříve působil jako:

- námořní zpravodajský důstojník (analytik) v rámci divize strategického hodnocení na Generálním sekretariátu národní obrany (SGDN),
- obchodní exportní inženýr Matra Defence,
- ředitel pro podnikovou komunikaci NAVFCO (poradní skupina francouzského námořního obranného průmyslu),
- Zakladatel a výkonný ředitel Argos Engineering and Consulting Ltd, konzultační společnosti Competitive Intelligence.

Jeho operační zkušenosti, ať už jako důstojníka nebo konzultanta, ho vedly k provádění operací v Kambodži mezi partyzánskými silami a v Myanmaru k zabezpečení zájmů Totalu proti místním partyzánům. Působil také jako konzultant francouzského ministerstva obrany pro projekty týkající se budoucnosti francouzských speciálních sil a sporů v Jihočínském moři.

Po léta sloužil francouzským a evropským společnostem v oblasti zpravodajství, kontrarozvědky, informačních operací a problematiky řízení rizik v Evropě a Asii.

Eric Denécé získal doktorát v oboru politologie (Sorbonne). Přednášel zpravodajství pro Ecole Nationale d'Administration, National Defence College, Air Force College a Vojenskou školu pro zámořské a zahraniční úkoly. Byl hostujícím profesorem na Univerzitě Bordeaux IV-Montesquieu, kde vytvořil první francouzský diplom z Intelligence Studies. Vyučoval také Competitive Intelligence na Bordeaux Business School a na Bejrútské univerzitě Notre-Dame (Libanon).

Eric Denécé publikoval třicet knih, více než 200 článků a 40 výzkumných projektů v oblasti geopolitiky, zpravodajských služeb a speciálních sil, za což mu byla v roce 2009 konkrétně udělena cena Akropolis (Institut pro studia vnitřní bezpečnosti) a Nadace pro obranná studia v roce 1996. Cena.

Francouzská a mezinárodní média s ním pravidelně konzultují otázky terorismu a zpravodajských služeb a zasáhl do více než 1 500 rozhlasových a 500 televizních pořadů.

PUBLIKACE

- *Intelligence a špionáž během druhé světové války (, editor)*, Ellipses, Paříž 2024.

- *Rusko-ukrajinská válka. Realita a poučení z vysoce intenzivního konfliktu [The Russian-Ukrainian war. Realita a poučení z konfliktu vysoké intenzity]*, (editor), CF2R/TheBookEdition, Paříž, 2024.
- *Ukrajina: Americká válka* , (editor), CF2R/TheBookEdition, Paříž, 2023.
- *Intelligence a špionáž během první , světové války (editor)*, Ellipses, Paříž 2023.
- *Haut-Karabakh, le Livre noir [Náhorní Karabach, Černá kniha]* , (editor), Elipsy, Paříž, 2022
- *Geopolitika a výzva islamismu* , (editor), Ellipses, Paříž, prosinec 2021.
- *Intelligence a špionáž od (napoleonské říše po Dreyfusovu aféru* , editor), Elipsy, Paříž 2021.
- *The New Secret War: Clandestine Military Units and Special Operations, [The New Secret War: Clandestine Military Units and Special Operations]* s Alainem-Pierrem Laclottem, Mareuil éditions, Paříž, 2021.
- *Intelligence a špionáž od renesance po revoluci (, editor)*, Ellipses, Paříž, 2021.
- *Intelligence a špionáž během starověku a středověku (, editor)*, Elipsy, Paříž, 2019.
- *Intelligence at s the Service of Democracy , Jean-Marie Cotteret* , Fauves éditions, Paříž, 2019.
- *The Global Threat of Wahhabi Ideology [The Global Threat of Wahhabi Ideology]* (editor), VA éditions, Paříž, 2017.
- *Ekoterorismus – alterglobalizace, ekologie, animalismus: od protestu k násilí [Ekoterorismus – antiglobalizace, ekologie, práva zvířat: od aktivismu k násilí]* , s Jamilem Abou Assim, Tallandier, Paříž, 2016.
- *Izraelské tajné služby [Israel Intelligence and Security Services]* , s Davidem Elkaïmem, Tallandier, Paříž, 2014.
- *Špionáž v 365 citacích [365 citací o inteligenci]* , Le Chêne, Paříž, 2013.

- *Skrytá strana arabského jara* , (editor), Elipsy, Paříž, 2012.
- *Jsou francouzské tajné služby svinstvo? [Jsou francouzské zpravodajské služby nesmysl?]* , Elipsy, Paříž, 2012
- *Commandos and Special Forces* , . Ouest France éditions, Rennes, 2011
- *služby ve středověku Tajné zpravodajské* , s Jean Deuve, Ouest France éditions, Rennes, 2011.
- *Dico-Atlas of Conflicts and Threats [World Atlas of Conflicts and Threats]* , s Frédérique Poulot, Belin, Paříž, 2010.
- *špionáže , Světové dějiny* s Géraldem Arboitem, Ouest France éditions, Rennes, 2010.
- *Intelligence, Medias and Democracy* , (editor), Ellipses, Paříž, 2009.
- *Mise: tajný agent (vysvětlení technik špionáže dětem) [Mise: Tajný agent. Svět špionáže vysvětlen dětem]* , se Sophie Merveilleux du Vignaux, kolekce „Graine de savant“, Milan Jeunesse, Toulouse, 2009 .
- *The Secret Services* , kolekce „ . Vše k porozumění“ , EPA éditions, Paříž, červen 2008
- *, Intelligence and Counterintelligence All the keys “* „ , kolekce *, Hachette Pratique* , Paříž, duben 2008 .
- *Tajná historie speciálních jednotek (od roku 1939 do současnosti) [The Secret History of Special Forces (1939-2008)]* , Nouveau monde, Paříž, 2007 .
- *Turistika a terorismus. Od vysněných dovolených k vysoce rizikovým výletům [Turistika a terorismus: od vysněných dovolených k vysoce rizikovým výletům]* , se Sabine Meyer, Ellipses, Paříž, 2006 .
- *Druhá americká válka. Ekonomika: tajemství dobytelského stroje [America's Other War: Secrets of a Power Machine]* , s Claude Revel, Robert Laffont, Paříž, 2005.
- *Al-Qaeda: the New Terror Networks* , (editor), Elipsy, sbírka „Géopolitique“, Paříž, 2004.
- *, Tajemství ekonomické války* s Ali Laïdi, Seuil, Paříž, 2004.

- *Special Forces: The Future of Warfare ?]* , sbírka „Umění války“, éditions du Rocher, Paříž, 2002
- *válka proti Al-Káidě Tajná* , (editor), Elipsy, sbírka „Géopolitique“, Paříž, 2002.
- *Nový kontext burz a jeho skrytá pravidla. Informační, strategie a ekonomická válka [Nový kontext mezinárodního obchodu a jeho nepsaná pravidla: Informace, strategie, ekonomická válka]* , L'Harmattan, Paříž, 2001.
- *Geostrategie Jihočínského moře a přilehlých mořských pánví [Geostrategie Jihočínského moře]* , L'Harmattan, sbírka „Recherches nationalaux“, Paříž, 1999.

Zdroj

About The Author

David Z Moravy.

See author's posts

+1

Continue Reading

Previous Situace na frontě 11. května